

T HỜI GIAN

Hằng đêm, chàng vẫn thủ thi thỉ thăm qua đường dây điện thoại viễn liên, rằng tôi, chính tôi chứ không phải ai khác, người bạn tình hồi năm xưa năm xưa, đã là niềm vui, niềm hy vọng lớn lao trong cuộc sống hiện tại của chàng, nếu không tình cờ biết được số điện thoại của tôi qua một người bạn, không biết bây giờ chàng sống ra sao(?). Thế là tôi nghĩ mình thành nhân vật quan trọng, và thảnh thơi hằng đêm chờ điện thoại của chàng. Nếu nhiều năm về trước, những cuộc gọi viễn liên, những buổi nói chuyện mãi hoài không dứt như chàng đã gọi cho tôi, chắc chắn tiền lương hằng tháng chàng kiếm được, sẽ không đủ trả cho hãng điện thoại.

Nhưng thời buổi bây giờ khác rồi, đường dây điện thoại cầm tay của chàng nói chuyện bất cứ nơi đâu trong xứ Mỹ mà chẳng phải trả xu nào, nếu sợ mỏi tay, chàng chỉ cần gắn cái sợi dây vào lỗ tai, hoặc sang hơn chút nữa, gắn cái nút không giây vào cổ áo, có thể vừa... quét nhà vừa nói chuyện bình thường.

Bởi điện thoại bây giờ tiện dụng như thế, nên bữa kia tôi đi vào chợ, gặp được người quen, từ xa thấy người cười cười, vừa cười vừa nói, mình làm tưởng người thân ái chào mình, bèn lớn tiếng chào lại, rồi lịch sự đưa tay cho người nắm lấy. Nhưng nỗi vui chưa đến thì nỗi buồn tui ngửi ngào theo, vì người đang nói chuyện với ai đó trên điện thoại, họ cười với nhau mà mình ngỡ vui vẻ với mình. Ôi cái điện thoại cầm tay hay “di động” chắc cũng đã làm tên tò nhiều kẻ như tôi?

Dù biết chàng không phải là “người ngoài phố” và tôi cũng không là “bà Tám”, nhưng sao đường dây điện thoại viễn liên cứ làm việc hàng đêm và những buổi cuối tuần. Không biết chuyện ở đâu ra, nhưng chuyện vẫn bắt đầu từ chàng:

- Nhớ quá!
- Nhớ gì?
- Nhớ chuyện chúng mình nhiều năm về trước.
- Tất cả đã thành... dĩ vãng rồi.
- Không đâu! Mình có thể là nhân vật chính trong “tình già” của cụ Phan Khôi ấy mà.
- Hai người gặp nhau, sợ rằng không đủ can đảm để nhìn...

– Người già trời đã cho mắt kém, mình đừng đeo kính, khỏi sợ!

– Nhưng mà...

– Không nhưng nhị gì hết, hãy tưởng tượng mình còn trẻ, và sống lại những ngày xa xưa cũ, ngày ấy...

Chàng là Sinh viên sĩ quan không quân đang thụ huấn tại quân trường Nha Trang, vượt tiêu chuẩn để được tuyển dụng, nên rất “bắt mắt”, và chàng đến từ vùng đất Nam kỳ lục tỉnh. Chàng từng là “Tráng sinh” trong gia đình Hướng đạo, và tôi lúc đó là một “Sói già” (nhưng còn rất trẻ).

Vì có thì giờ rảnh rỗi, nên tôi xin tham gia vào phong trào “Hướng đạo” với bạn cho vui. Hai ngày cuối tuần là thời gian sinh hoạt của gia đình hướng đạo, Đạo Kh.H. chúng tôi, cũng là ngày chàng SVSQKK được nghỉ, nên đã là cơ hội cho chàng tìm lại không khí sinh hoạt, vui đùa một thời làm “Tráng”. Chàng đã “thỏ lộ tâm tình” khi đang giúp tôi đóng cọc dựng lều cho bày “sói con” trong một buổi lửa trại ở Tân Thành...

“Dây thân ái lan rộng muôn nhà, tuy cách xa nhưng tim không xa...”. Dĩ nhiên những giờ phút được thụ huấn trong quân trường là thời gian chàng cách xa tôi. Nhưng không sao, chúng tôi đã thuộc nằm lòng bài hát, và dây thân ái đã kết chặt đời chàng quán ngang cửa nhà tôi vào những ngày giờ chàng có phép, chàng không còn là... con bà phước, nên khỏi phải đi lang thang ngoài phố để chờ giờ trở lại quân trường như một số sinh viên sĩ quan khác(?).

Ngày chàng lên đường đi sang Mỹ du học lái máy bay, tôi cũng có một màn rơi lệ tiễn đưa, nhưng đưa sơ sơ ở vòng ngoài cổng rào, nơi mà chàng cũng thỉnh thoảng... trốn trại ra ngoài ban đêm để đưa tôi đi ăn, món ăn duy nhất là các loại “chè”, một điều chàng vẫn thường thắc mắc, tại sao không đi ăn một thứ gì khác như mì, hủ tiếu hay phở đêm, mà chạy lòng vòng vẫn là... chè? Từ ngã sáu cho đến dưới chợ Đầm, chỗ nào có quán chè nổi tiếng là có chúng tôi làm khách hàng. Chàng đâu biết rằng, tôi đã tập cho chàng tính... tiết kiệm, và cũng tiết kiệm giùm chàng, lương sinh viên ba đồng ba cọc, vì chỉ có món ăn bình dân đó, vừa ngọt ngào tình nghĩa, lại vừa ít tốn hao!

Thư chàng viết từ căn cứ huấn luyện đầu tiên Lackland AFB trên đất Mỹ xa lạ gửi về, tôi sung sướng hãnh diện đem khoe cùng chúng bạn, những tên bạn học với tôi hồi năm năm, và cũng cố gắng viết dăm bảy tiếng Mỹ gửi lại cho chàng, nũng nịu chuyện nhớ nhung xa cách. Rồi lâu lâu không nhận được thư chàng thì viết bồi vài lá thư với 21 đồng tiền tem hồi đó... dọa rằng nếu chàng chậm thư, coi như không nhớ đến kẻ ở nhà, rằng chắc chàng đã có người yêu mới mắt xanh mũi lõ, thôi thì “sugar you-you go, sugar me-me go”, mà không biết rằng những ngày đó trên đất lạ quê người, chàng đang lo học sót vó lên, nếu không “pass” được phần anh ngữ, coi như không có dịp làm người hùng bay bổng, mà nếu may mắn thì sẽ được ở lại học về kỹ thuật dưới đất, còn xui tận mạng thì bị trả về

nước làm lính rừng, dù rằng chàng có kể trong thư rằng thì là quý chàng cũng có cái mản “học tử, học bùa”. Với lối thi “a–b–c–d” khoanh, người thi trước tìm ra được câu trả lời chính xác, cứ tự nhiên chuyển lại cho người thi sau những câu... thần chú phải thuộc nằm lòng (dĩ nhiên có lần cũng bị tổ trác). Với thư chàng gửi về lúc ấy, có một trong những câu thật buồn cười mà mãi mãi tôi không thể nào quên được đến tận bây giờ: “anh cu chiều buồn bã, cảm... chân căng dọc chơi, bỗng có ai cêu cửa, bèn chui ẩn dưới bàn...!”(a c c b b, c c c d c, b c a c c, b c a d b...)(có những chữ kém thanh nhã nên tôi phải đổi lại chút xíu).

Gần một năm xa cách, chàng hiên ngang trở về nước trong sứ mạng “tài xế máy bay”, một “người hùng không gian”, và là thần tượng của nhiều cô gái mới lớn thời ấy, dù chưa biết chàng có “chiến đấu oai hùng” hay lùng bùng... lạnh căng(?). Đơn vị đầu tiên chàng nhận sự vụ lệnh lại là phi trường ở vùng đất BIÊN HÒA xa lắc quê tôi, một nơi chốn cũng trên quê hương Việt nam yêu dấu, nhưng muốn đến được nơi chàng, tìm chàng để tận tay trao tặng chàng “khăn ấm chính em đan” thì tôi không thể nào thực hiện được, vì mẹ già sợ con đại ra đi bình yên mà trở lại chẳng yên bình, và chàng thì... không có phép?

“Dây thân ái lan rộng muôn nhà” bây giờ thì là nhà người khác. Chàng đã là phi công hào hoa nên muốn giữ được chàng, nếu ở cạnh bên đã khó, huống chi thân tôi quan san cách trở dặm ngàn, từ Nha Trang đi xe đò vào Biên Hòa thăm chàng thì sợ bị Việt cộng phục kích dọc đường chết uổng mạng, nhất là qua vùng rừng Lá ở tỉnh Phan Thiết lúc bấy giờ. Mua vé máy bay thì... khó lòng lọt được vào quầy vé mà không có người quen, và chàng thì luôn bận... phi vụ, nhiều “phi vụ” về ngay Thủ đô Sài Gòn mà bạn tôi ở trong đó đã có lần gặp và báo tin lại cho tôi. Nên tôi đã để chàng tự do bay xa và bay tuột khỏi tay tôi, từ một ngày đẹp trời gia đình tôi nhận lễ hỏi của người quen, để tôi khỏi làm “gái già gõ ra hột” như lời mấy đứa em vẫn thường chọc phá.

“Thân gái, người có hai bên nước, trong nhờ–đục chịu!”. Một sự chấp nhận kỳ khôi, chẳng công bình chút nào của ông bà từ thuở xa xưa, nhưng đâu bắt buộc đám con cháu hậu sinh nghe lời rậm rắp, chúng tôi cũng đâu cần vũng nước trong veo để “tôi nhìn tôi trong nước”, nhưng nếu đục quá chẳng thấy được gì hết trơn thì làm sao sống nổi?

Và tôi, trong những ngày đầu xa vắng chàng Tráng sinh không quân, bây giờ là phi công phong nhã, nên buồn nẫu ruột. Nhưng rồi, tôi không phải là Hằng Nga nên chẳng thực hành được điều mà thi sĩ Tản Đà vẫn ca ngợi vị con gái của trời: “Hằng Nga bất nại bão phu miên” (Hằng Nga không chịu ôm chồng ngủ), gia đình tôi đã có thêm mầm sống, một gia đình nhỏ sắp sửa có người nối dõi tông đường người khác họ. Gia đình trong ấm ngoài êm, coi như may mắn lội được dòng... nước trong. Nhưng dòng nước gặp mùa nắng hạn, nước bốc hơi về Trời, bỏ lại tôi khô héo, già queo, bơ vơ đi nốt quãng đường trần nơi xứ người, để tình cờ chàng tìm thấy số điện thoại của tôi. Và tôi, dĩ nhiên tự do nói chuyện mà không sợ có người nghe lén.

Từ chàng, tôi biết được chuyện chẳng êm xuôi, số chàng có sao “đào hoa” chiếu mệnh trong những năm tháng còn lả lướt trong từng chuyến... bay đêm, những ngày tháng chàng quên mất có tôi từng hiện diện trong trái tim non nớt của chàng một thời gian ngắn khi còn ở quân trường Nha Trang. Chàng cứ tự do lướt gió, tung mây, và thỉnh thoảng trong não bộ của chàng chàng rành câu hát: “Phi công ra đi không ai tìm... xác rơi” cũng có làm chàng hoảng sợ, nên chàng tha hồ... mắc nợ. Món nợ khó trả của chàng đã đeo đẳng theo chàng qua bao nhiêu ngàn ấy năm dài, không thể nào buông bỏ.

Đến khi chàng trở về quê, cứ ngỡ...

“Rồi có một ngày, một ngày chinh chiến tàn,
anh trở về quê, trở về quê tìm tuổi thơ mất năm nao...”

Như lời của nhạc sĩ TLN ước mơ trong “Một mai già từ vũ khí”. Nhưng không, chàng đi tù mút chỉ cà tha, và “món nợ tình” của chàng không theo đòi chàng nữa, quãng trả cho mẹ chàng đưa con nít vô tội lên hai, con chàng, và nhờ cụ bà nuôi dưỡng.

Số đào hoa của chàng đã bay trở về trời, sao thái bạch chiếu cô một thời gian làm chàng mất sạch bách mọi thứ, chỉ còn lại đứa con. Đến khi biết được chàng có sao “thiên di” chiếu mệnh, nợ đời của chàng trở về xin “nói lại tình xưa”. Tưởng rằng “Tình cũ không rủ cũng tới”, vả lại dù gì cũng có sẵn sợi dây ràng buộc, chàng cũng “ừ thôi... em về với anh, như chim liền cánh, như cây liền cành...!”

Đất Mỹ bây giờ khác xa đất Mỹ ngày xưa chàng đến. Ngày ấy buồn xa xứ, có, nhưng vui nhiều vì có bạn bè chung quanh, tuổi trẻ còn nhiều háo hức, nhiều lúc chỉ cần hai chữ “mi tu!” mà cả đám bạn cùng cười nghiêng ngửa. Cũng bởi vốn tiếng Anh chưa đủ, thấy thằng trước vào quán gọi món ăn, dù chưa thấy trước mặt dở–ngon–to–nhỏ–mỏng–dày, nhưng hễ đến phiên mình “order” cứ tự nhiên đáp gọn: “me too!” thế là sau đó mỗi tên một cái... LARGE PIZZA ăn chết bỏ, chừa cái tội mi tu!. Nhưng sau ngàn ấy năm dài, chuyện đời thay đổi, tình người cũng đổi thay. Vợ chàng, sang xứ người lại tính chuyện... sang ngang...

Bây giờ chàng đến xứ sở này theo diện tị nạn “tù nhân chính trị”. Tuổi đời đã cao lại phải bươn chải kiếm miếng ăn để sống còn, sau lưng còn mang nặng cả một gia đình, hết rồi không khí của những ngày tháng “mi–tu”. Những ngày đầu thật vất vả để đi tìm việc làm, may sao nhờ bạn bè giới thiệu, chàng được nhận vào kéo dây trong một hãng điện tử, để vợ chàng có cơ hội đi học làm... nail.

Những ngày vui qua mau. Ở một xứ sở mà con nít, đàn bà được ưu tiên mọi thứ, nên chuyện đi sớm về trễ vì nghề nghiệp của vợ chàng, chuyện đàn bà phải sửa sang làm đẹp, đã kéo vợ chàng xa rời tầm tay với bắt lức của chàng. Bây giờ người hùng không gian một thuở, nhiều lúc đã trở thành người... khùng trước mắt người vợ. Chuyện gì đến, đã đến, vả lại đứa con chàng giờ cũng đã lớn khôn.

Đã mấy bận chàng về... thăm quê hương Việt Nam, ngoài việc viếng gia đình, chàng cũng muốn tìm nguồn an ủi khác như một số đàn ông muốn đổi thay (có một số vẫn đang còn vợ, chứ không phải rảnh rỗi như chàng), cũng có nhiều mối mai ưu ái, nhiều cô gái cũng môn mọn đào tơ, nhưng chàng cứ ngần ngại, một phần vì “Tổ Quốc Không gian” xưa vẫn là niềm trân trọng không nguôi, niềm ưu tư còn lại là chuyện “cha già con dại”, lỡ mai kia một nọ chàng dắt vợ dẫn con ra đường, bạn bè gặp gỡ họ cứ ngỡ ông đưa con gái và cháu ngoại đi chơi thì... kệt!!!

Thế là chàng... quờn, mới tự do nói chuyện hằng đêm cho đỡ buồn.

Chàng muốn đến thăm tôi ngay khi biết tôi đang thông thả như chàng, nhưng chuyện “tình buồn” từ những ngày xưa cũ vẫn còn lớn vồn lòn vòn đâu đó đã làm tôi khựng lại, chưa đồng ý để chàng làm chuyên du hành đến thăm, dù với tư cách “bạn già!”

Trời Houston vào Xuân nhưng vẫn còn lạnh lạnh và ẩm ướt, làm những người có tuổi dễ dàng bị bệnh nhức mỏi, tôi vẫn “hăm dọa” chàng như thế. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn phải đi đón chàng tại phi trường Hobby.

Không đến nỗi dặn nhau mặc áo màu gì, cài hoa trên tóc hay cầm bông... hoa tím để nhận ra nhau, nhưng với chàng, tôi vẫn “khăng định” rằng tôi cũng có nhiều thay đổi khác xưa. Đàn bà dù qua nhiều năm tháng đổi dời, vẫn có thể... níu được thời gian nếu chưa quá đát, chỉ cần đến thăm bác sĩ thẩm mỹ vài ngày, kéo-căng-bơm-độn đầy đủ, giữ được “tuổi xuân” là cái chắc.

Phi trường chỉ có một cổng ra, chuyến bay đã đến. Những người Mỹ trắng, Mỹ đen, Mỹ, Đại Hàn, Tàu, Ta... gì đều xuống chờ nhận hành lý. Tôi ngồi vào trong một góc quan sát, tránh sự nhầm lẫn không cần thiết. Nhưng sao trong đám hành khách ồn ào, nhộn nhịp kia không thấy một người đàn ông nào cho ra vẻ. Chẳng lẽ người đàn ông giống ông Tàu phù đang đây hành lý xách tay đi lẻ loi kia lại chính là chàng? Trông ông ta thật phốp pháp, vẫn còn thấy chiều cao nhưng sao thấy cái bụng chỉ huy cái... ngực vậy nè, khuôn mặt rất đầy đặn, đôi mắt bị khuất lấp hơi nhiều, coi mòi hơi... quờ quạng, cũng hợp với vàng trán hơi thiêu thiêu tóc, nhưng vẫn còn màu đen (chắc mới nhuộm?). Chẳng lẽ là chàng vì người đang rảo mắt như cô tìm ai.

Điện thoại cầm tay của tôi rung lên cùng lúc tôi thấy người đàn ông đang bấm số. Vậy là đúng y boong chàng rồi! Ôi! người phi công hào hoa của tôi năm nào sao ra nông nổi? Thời gian ơi! Sao mi khắc nghiệt, tàn phá người hùng của ta đến thế? Bây giờ thì tôi đã tin những gì chàng nói qua điện thoại hằng đêm: Chàng không còn giữ được hình dáng của người “Pilot” năm xưa, dù thỉnh thoảng chàng cũng có cầm vợt ra sân Tennis (chắc tán dóc và lượm banh nhiều hơn đánh?). Vả lại cũng đừng phiền hà nếu chàng từ chối... ăn chè như những tháng ngày còn trẻ, và cũng không dám đi ăn nhà hàng nhiều vì chàng đang kết bạn với bốn cao: Cao tuổi, cao máu, cao đườngm và cao mỡ!!!

Lê Thị Hoài Niệm

Nguồn: Internet eMail by ppl chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, January 26, 2025
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*